

POD
MIEDVEDOVIM
DEŽNIKOM

Svetlana Makarovič

OŠ Preserje pri Radomljah
december 2025

OSEBE

1. **Pravljičarka** – topla, nežna, govori z liričnim tonom.
2. **Pravljičar** – živahen, duhovit, rahlo neroden.
3. **Medved** – dobrodušen, umirjen, moder, potrpežljiv. Brunda, govori počasi in preudarno.
4. **Lisica** – prevzetna, samovšečna, rada ukazuje. Govori hitro in na koncu stavkov povalja “a?” kot posmeh.
5. **Srnica** – plašna, nežna, prijazna. Govori zelo tiho, skoraj šepeta, uporablja nežne pomanjševalnice.
6. **Zajček** – boječ, tresoč, smešno rad kihne. Rahlo jeclja in VEDNO trikrat kihne, preden kaj pove.
7. **Veverica** – poskočna, zgovorna, vedno v gibanju. Govori hitro in živčno, skakljajoč ritem, veliko “juh!” in “hops!”
8. **Miška** – drobna, živahna, duhovita. Vsak stavek začne z majhno pavzo, kot da si nabira pogum. Črko Č izgovarja malo predolgo (mehko podaljšano: čšš / čič / ču)
9. **Sova** – modra, umirjena, njene povedi se začnejo in končajo s »hu-hu«, govori počasi, s premori in poudarki, vsakič, ko kaj pove, dvigne kazalec.

PRIZORIŠČE

Čaroben zasnežen gozd.

1. PRIZOR

PRAVLJIČARKA: Bila je noč, tiha in mehka kot sneg. Na nebu se je svetlikalo na tisoče srebrnih zvezd. V gozdu so vsi mirno spali. Tudi velik, dobrodušni medved.

PRAVLJIČAR: Sladko je spal in sanjal o velikem škafu slastnega medu, ko se je zunaj, nad njegovim brlogom, nekaj zasvetilo. Zlata svetloba je obsijala z vejami zakrit vhod in tako nenadoma, kot se je pojavila, je tudi izginila.

PRAVLJIČARKA: Ko se je zaspanec zjutraj prebudil in odhlačal iz toplega brloga, ga je pred vhodom čakalo presenečenje. Na veji je visel čudovit rdeč dežnik. Oh, kako se ga je razveselil!

PRAVLJIČAR: Na ročaju je bil pripet listek, na njem je pisalo:
»HVALA MEDO, KER SI DOBREGA SRCA IN RAD POMAGAŠ.
TVOJ MIKLAVŽ«

MEDVED (*presenečeno in ganjeno*): Za... mene? Oh, ta Miklavž!
Vedno ve, kaj kdo potrebuje, čeprav morda tega še sam ne ve.
(*ponosno si ogleduje in razpira dežnik, zapleše in zapoje*)

*Ponoči dobri mož obiskal me je milo,
pred brlogom zdaj čaka me darilo.
Rdeč dežnik pristaja mi,
toplino nosi v bele dni.*

*Ko sneg naletava in veter zapoje,
razprem ga široko – naj toplo nama bo v dvoje.*

PRAVLJIČARKA: Z Miklavževim darilom se je tako začela čudovita zgodba o dežniku, pod katerim ni nikoli nikogar zeblo.

PRAVLJIČAR: Medved je komaj čakal, da se z neba vsujejo snežinke. In veste kaj? Ni mu bilo treba dolgo čakati...

PRAVLJIČARKA: Medved se ozre v nebo in v roke ujame prvo snežinko. Sledijo ji še mnoge druge in vsaka izmed njih razveseli medvedovo mehko srce.

*Medved brundajoč razpre dežnik in se poda na sprehod po zasneženi
gozdni poti.*

2. PRIZOR

Na nasprotni strani se prikaže LISICA; lepa je, a hladna kot veter. Ima eleganten korak, dvignjen nos, je prevzetna in važna. V roki drži star dežnik.

MEDVED (*prijazno*): Dober dan, gospa lisica! Kako čaroben je današnji dan, kajne?

LISICA (*s suhim nasmeškom*): Zame je čarobno sonce. Ta snežna brozga pa kvari mojo frizuro... in razpoloženje. (*odmakne pogled*)

MEDVED (*blago brundajoče*): No, draga botra lisica, vseeno ti želim lep dan.

(Lisica odkoraka naprej, vzvišeno in brez besed.)

PRAVLJIČARKA: Medved se ni jezil. Pod rdečim dežnikom je bilo prijetno toplo in snežinke, drobne bele zvezdice z neba, so padale nanj mehko in počasi odevale gozd v pravljlično belino. Počutil se je kot v raju. Zmotila ga ni niti lisična ošabnost in slaba volja...

3. PRIZOR

Na oder se prikrade SRNICA nežno, trepetajoče, s plašnimi očmi. Na trepalnicah se ji blešči "sneg". Išče toplo zavetje, vsa je premražena.

Pod drevesom opazi lisico, ki si z dežnika jezno otresa sneg.

SRNICA (*tiho, zadržano*): Dober danček, tetica lisičica. Zebe me v nogice, od mraza mi trepeta še srček ... (*sramežljivo*)
Ali smem stopiti pod tvoj dežniček, da se malo pogrejem?

LISICA (*osorno*): Ha, kozica neumna, še zame ni dovolj prostora, bom pa s tabo dežnik delila! Nikakor! Kar znajdi se, kakor veš in znaš! Mene pa pusti pri miru!

SRNICA (*v veliki zadregi*): Oprosti, draga lisičica, nisem te hotela ujeziti. Mislila sem le, da bi nama bilo v dvoje lepše in bolj toplo... Nasvidenje, tetica lisičica!

*LISICA se ošabno obrne in nadaljuje z brskanjem pod drevesom.
SRNICA se stisne h grmu in drgeta... Mimo pride MEDVED, zagleda
srnico, ta se mu strašno zasmili...*

MEDVED (*zabrunda*): Stopi no pod moj dežnik, srnica. Kjer je prostor za enega, bo tudi za dva.

SRNICA (*hvaležno*): Hvala, dragi medvedek. Zelo si prijazen. Prosila sem že lisičico, pa me ni hotela niti slišati.

MEDVED (*vedro*): No, no, ne bodi zdaj žalostna. Z mano ti bo udobno in toplo. Joj, kako se treseš, ubožica! Pridi bližje... (*jo stisne k sebi*).

MEDVED IN SRNICA: Pod rdečim dežnikom je prijetno toplo,
mraz gre mimo naju – kakor da ga ne bi bilo.
Ko si ob meni, svet ni več hladen,
vse postane lepše in dan je prijazen.

4. PRIZOR

Zasliši se trojno kihanje: “Kih! Kih! Kih!” ZAJČEK priskaklja, drsi po “ledu”, jeclja...

ZAJČEK (*hitro, rahlo jecljaje*): O-o-o joj, ojoj! Zebe me v u-u-ušesa in r-rep! Kih! Kih! Kih!

MEDVED (*prijazno, a odločno*): Brž skoči k nama pod dežnik, zajček! Drugače se boš prehladil.

ZAJČEK (*vzdihne, hvaležno*): H-h-hvala! Prosil sem že l-lisico ... pa me je samo grdo pogledala, ačih, ačih, ačih.

MEDVED (*brunda*): Zajček, ne skrbi. Kjer je prostora za dva, ga bo tudi za tri. Pridi k nama...

ZAJČEK se stisne pod dežnik in spet – trikrat kihne. Smeh.

ZAJČEK (*poskočno*): Trikrat kihnem – pa zima zbeži,
pod dežnikom mraz nam ne grozi.
Tu se smejimo, tu prijazen je svet,
pri medvedu nas vedno čaka sladek med!

Vsi se zasmehajo in objamejo...

5. PRIZOR

VEVERICA skoči na oder, poskakuje, rep ima ves zlepljen od snega.

Skuša se otresti, a ne gre...

Piha od jeze in se trese od mraza.

VEVERICA: Ojoj, ojoj, moj rep je kot ena velika, težka kepa snega!
Če ga ne posušim, ne bom mogla več lepo skakati z veje na vejo!

MEDVED: Kar pod dežnik pridi, veverica draga! Kjer je prostora za tri, ga bo tudi za štiri!

VEVERICA: Kako si ljubezniv, medved! Čisto drugače kot lisica! Ta se vsa prevzetna in sitna potika po gozdu in ji še na misel ne pride, da bi kašnemu prezeblemu revežu ponudila zavetje. Ti pa takole gostoljubno vabiš pod svoj dežnik. Res, veliko je tvoje srce, dragi moj medo!

Vsi se prerivajo pod dežnikom. Smeh, veselje...

6. PRIZOR

Tiho cviljenje. MIŠKA priteče drobceno, odločno.

MIŠKA (*odločno, a drobno*): Medved, medved, vzemi me pod svoj dežnik! Lisica me je napodila, ni mi zavetja ponudila. Zunaj brije strašen mraz, joj, kako hudo je to za nas!

MEDVED (*takoj, ljubeznivo*): Seveda, miška! Hitro pridi zdaj med nas! Kjer je prostora za štiri, ga bo tudi za pet!

MIŠKA smukne pod dežnik. Vsi se smeji in objemajo.

ZAJČEK (*hudomušno*): Če bi bili vsi tako majhni kot ti, bi nas šlo pod medvedov dežnik še vsaj deset!

Smeh...

MIŠKA: Hvala, ker ste vzeli me v svojo sredino,
zdaj nisem več sama, zdaj čutim toplino.
Pod medvedovim dežnikom je sreča doma,
nas prijateljstvo greje, tudi kadar zima divja.

7. PRIZOR

PRAVLJIČARKA: Sneg je počasi ponehal. Iz sivine neba so se sramežljivo prikazali zlati sončni žarki in se začeli igrivo sprehajati po rdečem medvedovem dežniku. Kot drobni, igrivi palčki so poskakovali z roba na rob, iskali najbolj hladne in temne kotičke ter jih nežno prebujali. V zraku je bilo čutiti tiho olajšanje.

PRAVLJIČAR: Vsi medvedovi gostje so stali v velikem krogu, kot družina, ki jo povezuje isto srce. Smejali so se in vsak se je po svoje zahvalil medvedu za njegovo toplino, srčnost in gostoljubje.

VEVERICA: Hvala ti, medved! Hvala iz dna srca!

SRNICA: Hvala za toplino, ki nas je objela, ko je bil svet zunaj krut in hladen!

ZAJČEK: Ačih, ačih, ačih... Hvala za dobroto, ki si jo delil z nami in nas rešil hudega trpljenja!

MIŠKA: Tvoje gostoljubje nas tiho uči, da največja toplina ne prihaja od sonca, temveč iz srca, ki zna deliti in čutiti. *(ga objame)*

MEDVED: Dragi prijatelji... hvala vam za vaše besede, a jaz nisem storil nič posebnega. Samo dežnik sem odprl. Vse drugo ste naredili vi. Ko ste prišli bližje, ko smo se stisnili skupaj, ko smo se nasmehnili drug drugemu - to nam je ogrelo dušo in srce. To je tisto, kar šteje...

Medved zapre dežnik in se pokloni. Živali zadovoljne odidejo.

8. PRIZOR

PRAVLJIČARKA: Naslednji dan je nedelja. Še vedno je hladno, a sije sonce in v gozdu je prijetno. Sveže zapadel sneg kar kliče po norčijah in igri.

PRAVLJIČAR: Lisica se sama zdolgočaseno sprehaja med drevesi. Ne ve, kaj naj počne sama s sabo in vsaka minuta se ji vleče v neskončnost. Končno za grmom opazi miško in jo priliznjeno ogovori...

LISICA: O, miška! Daj, delaj mi družbo! Pridi, se greva sankat!

MIŠKA (*vljudno, a jasno*): Ne utegnem, grem na obisk k prijatelju medvedu! (*odhiti*)

LISICA je vidno razočarana, nato zagleda VEVERICO.

LISICA: Veverica, veverica! Daj, postoj malo in se igray z mano!

VEVERICA (*živo*): Kje pa utegnem! Hops – mudi se mi k medvedu! (*skok in odskaklja*)

LISICI se "nos" vidno povesi. Pojavi se ZAJČEK.

LISICA (*proseče*): Zajček, vsaj ti mi delaj družbo?

ZAJČEK (*se čudi, rahlo jeclja*): S-s-saj to ste vi, gospa lisica!
Komaj sem vas p-p-prepoznal, ko imate t-t-tako dolg nos!
Žal mi je, ampak zdaj nimam časa – g- g-grem k medvedu! Ačih, ačih,
ačih... (*odskaklja*)

PRAVLJIČAR: Lisica je obstala. Vse je bilo tiho.
Sneg je bil še vedno sijoče bel, sonce je razsvetljevalo gozdne poti, a
njeno srce je bilo nemo in prazno.

LISICA se usede na rob odra in zapoje tiho žalostinko...

Kaj ti je deklica,
da si tak žalostna?
Kaj mi je,
oh nič mi ni,
srce me boli...

Tedaj z veje prileti sova in modruje...

SOVA: Hu-hu-hu! Tako gre to, dragi moji prijatelji.
Kdor greje druge, se sam pogreje.
Kdor ne deli srca, ga sneg prekrije.

Kratek premor

SOVA: Otroci, zapomnite si tole: **Najlepše darilo ni tisto, ki ga
dobiš – ampak tisto, ki ga deliš.**

Na oder priplešejo živali z medvedom, držijo se za roke in pojejo.

a) Enostavnejša varianta – Ko si srečen...

Ko si srečen, daj, z dlanjo udari v dlan,

ko si srečen, daj, z dlanjo udari v dlan,

ko si srečen in ko srečo

rad bi še delil z nekom,

ko si srečen, daj, z dlanjo udari v dlan.

Ko si srečen, tleskni s prsti razigran!

Ko si srečen, po kolenih potokljaj!

Ko si srečen, krepko z ного butni v tla!

Ko si srečen, glasno vzklikni svoj HURA!

Ko srečen brž ponovi vse od prej!

b) Pojemo in po koreografiji plešemo Srečo ujemi od Čukov

Srečo ujemi,
s sabo jo vzemi,
deli jo naokrog!

Sreča se smeje,
sreča nas greje,
skačemo bosih nog.

Naokrog bosih nog ...
Naokrog bosih nog ...
Naokrog bosih nog ...
Naokrog!

Sonce ujemi,
s sabo ga vzemi,
deli ga naokrog!

Sonce se smeje,
sonce nas greje,
skačemo bosih nog.

Naokrog bosih nog ...
Naokrog bosih nog ...
Naokrog bosih nog ...
Naokrog!

Prijatelja ujemi,
s sabo ga vzemi,
pelji ga naokrog!

Naj se nasmeje,
srček ogreje,
skačemo bosih nog.

Naokrog bosih nog ...
Naokrog bosih nog ...
Naokrog bosih nog ...
Naokrog!

Scenarij napisala Bojana Lužar